

Velika noč

Velika noč je krščanski praznik Jezusovega vstajenja, ustanovitve nove zaveze in prihoda Božjega kraljestva.

Velika noč vsebuje vso krščansko skrivnost: s trpljenjem se je Kristus daroval za človeka, ga osvobodil posledic izvirnega madeža, obnovil njegovo pokvarjeno naravo in mu s tem omogočil, da od napak prehaja v kreposti. Z vstajenjem je premagal svet in smrt in s tem pokazal človeku njegov cilj: vstajenje po zaključenem teku zemeljskega življenja. To je obenem tudi prebujenje v novo življenje. Velika noč se dopolni s paruzijo, to je drugim Gospodovim prihodom ki bo izpolnil vse, ker je v Svetem pismu.

Kršćanstvo je prevzelo pomene hebrejske *pashe*, toda z značilnimi spremembami. Sveto pismo ima namreč osrednjo vlogo v velikonočnih dogodkih: kakor poročajo evangeliji, je Jezus umrl na petek pred hebrejskim praznikom, ki je tisto leto padel na soboto, in je vstal naslednji dan, ki je pozneje dobil ime Gospodov dan. Prvi kristjani so v tem dogodku videli uresničenje vsega, kar je bilo napovedano o Mesiju, kar je večkrat poudarjeni v pripovedi o trpljenju, ki jo imenujemo Pasijon, v katerem se štirje evangelisti neprestano sklicujejo na Staro zavezo.

Poudarek je torej na izpolnitvi Svetega pisma, zato so judovski kristjani sicer še naprej praznovali judovsko *pasho*, ki pa so ji odvzeli pomen mesijanskega pričakovanja in so ji dali nov pomen, to je spomin Kristusovega trpljenja in vstajenja.

To spremembo potrjuje sveti Pavel: »Postrgajte stari kvas, da boste novo testo, ker ste nekvašeni. Kristus, naše pashalno jagnje, je bil namreč žrtvovan. Praznujmo, pa ne s starim kvasom hudobije in zla, ampak z nekvašenim kruhom iskrenosti in resnice« (1Kor 5,7-8).